

DOMOVINA

Štampa vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izročijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložnosti ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 80 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovina“ v Celji.

200 milijonov za topove in 5 milijonov za zvišanje častniških plač.

Bliža se čas, ko se snidejo delegacije. Kakor bajka se sliši vest, da namerava naš vojni minister o tej priliki zahtevati novih davkov in naprtiti davkoplačevalcem še večjih bremen.

Z edne strani se sicer temu oporeka, z druge pa se ravno tako trdovratno zatrjuje, s kakšnimi nečuvnimi zahtevami namerava plemeniti Krieghammer najpozneje l. 1901 stopiti pred zbrane zastopnike obeh državnih polovic.

Bodisi, da je kaj resnice na tem, bodisi, da je to vse izmišleno, na vsak način je treba do skrajnosti obremenjene davkoplačevalce že sedaj opozoriti na pretečo nevarnost. V Avstriji je vse mogoče!

200 milijonov za nove topove! Grozenska vsota za gospodarski slabotno prebivalstvo, kakor smo Avstrijci. Celo ministerska predsednika obeh državnih polovic se je plašila, kar dokazuje okolnost, da misli le polagoma, namreč vsako leto počenši z 1901, po 20 milijonov v to svrhu iztirjevati. Dočim si hoče vojni minister skupno naenkrat in to že drugo leto to velikansko vsoto izposlovati, odlašata Clary in Szell na leto 1901. Toda zakaj? Morda menita načelnika to in onostranske vlade, da bodo davkoplačevalci l. 1901 laglje plačali nego 12 mesecev prej? Ne, marveč dokazati hočeta po svojih poslušnih organih, da so Avstriji novi topovi neobhodno potrebni, ako hoče veljati še nadalje za velevlad. Do l. 1901 namerava se nezadovoljne davkoplačevalce omehčati in jih pridobiti za svoje nakane. Temu pa se je z vsemi mogočimi sredstvi upreti. Nikar naj se naši merodajni činitelji ne sklicujejo na Francosko, Rusijo in Nemčijo, ka-

tere države so že upeljale brzostreljajoče topove v svojih vojskah. To je neumnost. Naša revna, gospodarski nerazvita, in vsled narodnostnih preprirov razcepljena Avstro-Ogrska se z omenjenimi bogatimi deželami nikakor ne more meriti. Torej mi avstro-ogrski davkoplačevalci brez pretečega poloma nikakor ne zmoremo nameravanih novih davkov. Ne moremo pa se tudi za to ne ogreti za nove topove, ker jih ednostavno ne potrebujemo. Od kod nam preti danes vojna? Kar se godi v Afriki, Aziji ali Ameriki, to nas nič ne briga, ker smo ugodno priliko za morebitne pridobitve že zdavno zamudili. Sosedov pa se nam tudi ni bati.

Mar naj si omislimo novih topov zaradi Italije! Smešno. Če so pred Menelikom bežali, da jih je srajca komaj dohajala, zakaj ne bi pred nami. Ali potrebujemo nove topove zoper Nemčijo, s katero živimo v prijateljski zvezi? Tudi ne. Morda zoper Rusijo? Že mogoče, toda z našim „severnim stricem“ utegnemo le takrat v naskrži priti, ako storimo na Balkanu zares veliko neumnost. In čemu to! Političnih pridobitev nam tam doli ni pričakovati, k večjemu bi bilo iskati kaj v gospodarskem oziru. To polje pa so naši politiki že prepustili Ogrom.

Iz tega sledi nadalje, da so nameravani milijoni povsem nepotrebni; denar, katerega bi se izdalo za nove topove, bil bi naravnost v vodo vržen. Razun tega pa bi se naša država še pred vsem omikanem svetom osramotila, ako bi trosila krvavo pridlane milijone svojih državljanov za čisto nepotrebne nabave, kakor so ravno topovi; osramotila bi se Avstrija ako žrtvuje ednemu ministru na ljubo milijone, katere potrebuje nujnejše za povzdigo in razvitek gospodarstva, ki leži še v povojih, in za izobrazbo ljudstva, katero raste po veliki tretjini brez vsake šole liki gozdna žival.

Na davkoplačevalcih in posebno na njih zastopnikih pa je, da kot eden mož zavrnejo vojnega ministra, kadar potrka na njih žepe.

A motil bi se, kdor bi mislil, da pl. Krieghammer nima nobenih drugih boleznij. Nezadovoljni, baje slabo plačani častniki stalne vojske zahtevajo že dalje časa zvišanje plač. Vojni minister je njih mislij in je sklenil, zahtevati v to svrhu za začetek prihodnje leto samo letnih — 5 milijonov. Skoro se nam vsiljuje misel, da nam bo znanprej le za vojake plačevati. Minister želi sicer samo častnikom aktivne vojske plače zvišati. Kaj pa poreko k temu domobranski častniki? Niso li ti ljudje kot oni, in nimajo li i ti enakih potreb in boleznij kakor pri stalni vojski? Gotovo! Tudi ti se prej ali pozneje oglasijo in tako pojde brez konca in kraja.

Toda oglejmo si malo častniške plače. Poročnik ima dandanes na Dunaju okoli 1200 gld., sicer pa 900 do 1000 gld. plače. Nadporočnik pride za par sto višje, stotnik potegne na leto 1500 do 1800 gld., ako prištejemo razne doklade, in s temi baje ne more shajati. Ne more baje stanu primerno živeti, in ako je oženjen in ima otroke, ne more jili stanu primerno odgojiti.

Recimo, da je temu res tako, ali že res sledi iz tega, da se mora precej na davkoplačevalce seči? Ako ne more svojih otrok stanu primerno s svojo plačo vzgojevati, meni li gospod minister, da mora potem precej ljudstvo globje v žep poseči. Ljudstvo je že preveč obremenjeno, dalje ne more. Ako so pritožbe stotnikov res upravičene, tedaj si lahko minister brez ljudske pomoči pomaga s tem, da zniža nepotrebno visoko število vojaštva.

Sicer pa noben pameten človek ne verjame, da stotnik s sedajno plačo ne more izhajati. Kaj še le štabni častniki in generali, ki so naravnost rečeno, knežje plačani, in katerim se

LISTEK.

Vernih duš dan.

Vseh mrtvih dan!
Na tisto tiho domovanje,
Kjer mnogi spé nevzdravno spanje,
Kjer kmalu, kmalu dom bo moj,
In — tvoj,
Nocoj se vsul je roj močan,
Saj jutri bo vseh mrtvih dan,
Vseh mrtvih dan!

(S. Gregorčič.)

Vseh mrtvih dan! — — — Tužno se razlega mili glas zvonov iz stolpa vaškega pokopališča. Zdi se mi, kakor bi iz vsakega zvoka odmevale besede: Memento mori! — — —

Dež bije na stekla moje sobice; — burja stoka, meša se med žalne akorde zvonov, zadušiti hoče njih slednji refrem: Memento mori! —

Zdaj narašča zvonjenje, — zdaj ga zopet komaj slišim, dokler se popolnem ne poizgubi v viharju. — Zdaj čujem iz njega strasten upor srca pred usodo, — zdaj zopet njega zadnjo tragedijo. — — —

Memento mori! — — — Kam naj ubežim temu groznemu strahu, ki pretresa mojo dušo, ki jo vznemirja in ji ne da obstanka? — —

Ven, ven, na prosto! Naj pozabim nekoliko na smrt; saj se mi zdi, da že čutim nje mrzlih, da vidim nje koščene roke, ki me hočejo ugrabiti, da slišim njene počasne stopinje! — —

Pusti me! pusti me! — — Ali ne čuješ burnega vtripa mojega vročega srca, ki se boji tvoje mrzloti, ki trepeče pred tvojim ledenim dihom, ki se boji tvojega mrzlega, tesnega objema?! — — —

Ven, — ven, — na prosto! da se ubranim te grozne misli! — — A zaman! —

Neka čudna moč me vleče na pokopališče, kjer počiva toliko src, nekdanj vročih kakor moje, — strastnih kakor moje. — —

Smrt mi diha iz vsake cvetke, iz vsakega venca. — Kamor pogledam: žalostni obrazi. — blede lica, — solzne oči!

Na bližnjem grobu kleči stara mamica, — toči solze po sinu edincu. Revica obtožuje usodo, ob enem se zgraža nad svojo nevero; nje vele ustnice udano šepetajo: „Bog mi ga je dal, — Bog mi ga je vzel; — izidi se njega volja!“ —

Tam stoji blede mož, obupno opira oči na grob, na spomenik. Pod trdim kamenom so zakopali njegove sanje, — njegove nade, — ljubljeno nevesto. — — —

Ali ni še dovolj teh žalnih prizorov?! Kamor se ozrem, vse, vse me spominja smrti! A ne! — — Glej! — — Okoli priprostega spomenika se ovija zeleni bršljan. Nežno pokriva mrzlo zemljo, objema kamen in zakriva celo pismenke na spomeniku. Upanje! — Da! upanje je moja zvezdica, ki naj me vodi, podpira, tolaži!

Bršljan je še vedno zelen, in veje so čvrste, četudi je „davi slan'ca pa'la“. — — —

Mrak je že polegel na tiho zemljo in jo zavil v svoja mehka krila. — Še en pogled na gomile, — še en pogled na zeleni bršljan, predno odidem. — — Vendar me ne ostavijo še žalostne misli. Koliko vročih src je bilo tega dne na pokopališču, koliko izmed teh bo počivalo prihodnje leto v mrzli gomili?!

In tudi sedaj, ko zapisujem te tužne spomine, ponavljajo se mi iste misli. — —

Ne bo li morebiti kmalu trohnela v hladni zemlji roka, ki piše te vrstice? — — — ker:

„Znabiti, da, kdor zdaj prepeva,
V mrtvaškem prtu nam pred koncem dneva
Molče trobental bo: memento mori!“ — — —

Otilija F.

vkjub temu namerava zvišati dohodke od 500 do 900 gld.

Najbolj pa se s prstom kaže na poročnike in nadporočnike, češ, ti so pravi reveži. Kaj so poročniki? Mladenci v starosti 21 do 26 let. In ne bi imeli 900 do 1000 gld. oziroma 1200 gld. na leto dovolj? Primerjajmo njih plačo s plačo akademično-izobraženih juristov, ki morajo dovršiti dolgotrajne svoje študije, čakati dve ali tri leta, predno stoje glede plače s poročniki na ednaki stopinji. Poleg tega pa se ne sme pozabiti, da ima poročnik še to ugodnost, da obeduje skupno s svojimi tovariši po primeroma prav nizki čeni, česar civilni uradnik nima. Čemu rabi tedaj enindvajsetletni človek več nego 1200 gld.? In ako jih res rabi, jeli to že dokaz, da se morajo davki zvišati! Da bo poročnik ugodneje živel in se krasneje razveseljeval, zato naj bi moral davkoplačevalec stradati in tarnati. To ne gre! Ako je res gmotno stanje častnikov slabo, tedaj naj se le zboljša, toda nikakor ne na nov račun ljudstva, katero čestokrat nima, da bi si kupilo soli in se obvarovalo birača. Manj vojaštva, pa bo denarja dovolj.

Našim gg. poslancem pa polagamo toplo na srce, naj varujejo za časa interese plačujočega ljudstva. Z.

Kaj nam obeta nova vlada?

V prvi seji državnega zbora je podal grof Clary „običajno“ vladno izjavo, ki je bila sicer sestavljena strogo po vseh pravilih njegovih prednikov. Tu se vrsti zveneča fraza o državnih koristih za visokoletečimi vladnimi obljubami; dotika se stroge jezikovne enakopravnosti ter npravstveno-verske šole itd., vse kakor smo bili vajeni slišati dosedaj.

Na dveh mestih pa je Clary-jeva izjava nekakšna posebnost; to že niso več običajne, obrabljene fraze, temuč smelo zapostavljenje večine.

Trditev, da stopa nova vlada pred zbornico kakor popolnoma nevtralna vlada, je hinavščina. Nobena zadnjih vlad ni še pred nastopom tako neprikrito simpatizovala z Nemci, kakor baš grof Clary.

Kakor očitno zasmehovanje Slovanov pa je še le bil poziv vlade do vseh strank in skupin zbornice, naj zastaviyo vse svoje moči, da bo parlamentarno delovanje nemoteno, v isti sapi pa proglašajo odpravo jezikovnih naredeb za Čehe. Pripoznal je grof Clary, da je storila s tem vlada korak, čegar dalekosežnost in pomembnost sta ji popolnoma jasna, toda, to se je moralo zgoditi, ker da so bile te naredbe na potu vsakemu plodonosnemu delovanju!

Zelo dvoumna je bila tudi izjava, da bo vlada obračala pri prihodnji ureditvi jezikovnih razmer posebno pažnjo na praktično potrebo in na potrebe rednega vzdrževanja uprave.

Diplomatično je zvenel ta govor po zbornici. Bistvo govora so razumeli tako na desnici

kakor na levici. Značilno dovolj je pač, da so bivši nemški obstrukcionisti ves čas minister-skemu predsedniku navdušeno ploskali, na desnici pa hrupno oporekali.

Ko bi bila Clary-jeva vlada res nevtralna, ne dobil bi bil priznanja od levece niti graje od desnice. Vsi so temveč razumeli, da njegovo povdaranje o nevtralnici vladi ni odkritosrčno. V istini je novo uradniško ministerstvo levičarsko ministerstvo. Grof Clary se opira na ono stranko, ki je leta sem strmoglavila vsako pravično vlado. Sedaj je naletela na povoljno. Le iz stališča nemških skupin je zamogel grof Clary tako ravnodušno, da, prezirljivo govoriti o odpravi jezikovnih naredeb, ki je največji udarec ne le za Čehe, nego za slovansko solidarnost sploh.

Kaj pomeni obljuba, da se bo varovala enakopravnost vseh jezikov — s „posebno pažnjo na praktično potrebo in na potrebo rednega vzdrževanja uprave,“ to si pač Clary-jeva vlada po svoje tolmači. Vsak Nemec in vsaka nemška vlada smatra nemščino za zadostilo praktičnim potrebam pri rednem vzdrževanju uprave. Za Nemce je seveda silno praktično, ako zamorejo njihovi sinovi po vseh slovanskih uradih izpodjedati domačinom kruh. Tako praktično potrebo misli tudi grof Clary uvesti, oziroma sedanjo po odpravi jezikovnih naredeb vzdržati.

Kako nujno je vladi, da uravna zakonitim potom jezikovne razmere, zaupal je baje grof Clary nemškemu poslancu Pradeju v nastopnih besedah: Samo po sebi je umevno, da tako težavna in kočljiva stvar, kakor je zakonita uredba jezikovnega vprašanja, ne bode rešena v treh in tudi ne v šestih mesecih, temuč bo potreba za to nekaj let. Tak zakon je mogoč le tedaj, ako bodo Nemci, ki so pozvani, da prevzamejo v državi vodilno vlogo, podpirali vlado.

Iz vsega uvidimo, da nosi nova vlada za Slovane zahrbtno orožje, da ni v njenih besedah niti dejanjih nič odkritosrčnega, nič nevtralnega. Spletkariti misli hujše, nego katerakoli vlada pred njo.

Slovansko večino to ne plaši. Pri volitvah predsedništva so pokazali svojo solidarnost ter zadali nemškim nakanam in nemški vladi prvi poraz. To mora grofa Clary-ja spametovati, da si je izbral napačno pot vladanja v Avstriji. Če pa vkljub temu ostane v taborju naših sovražnikov in sovražnikov Avstrije, pustili ga bomo hoditi svoja pota, Slovani pa bodo hodili svoja, in videti hočemo, komu bo potreba poprej pomoči.

Clary-jeva politika je zahrbtna ter temelji na razdvojitvi. Ni več tajnost, kako skrivno ruje zoper slovansko solidarnost v desnici, kako skuša posebno Poljake z raznimi obljubami odvrniti od ostalih slovanskih skupin. Toda upajmo, da je Poljakom slovanska zavest več, nego par obljub nemškega grofa.

Celjske novice.

(Osebnost.) Profesorja na tukajšnjem višjem gimnaziju Pavel Ploner in Albert Fietz, sta pomaknjena v sedmi činovni razred.

(Volitev v okrajni zastop celjski.) Ker se je volitev za okrajni zastop celjski razpisala, sklical se je na dne 23. t. m. shod narodnih zaupnikov okraja celjskega v „Narodni Dom“. Pri tem se je dogovorilo zaradi kandidatov v skupini velikega posestva, kmetske skupine ter za trga Sv. Jurij n. j. ž. in Žalec. Ravno tako so se določili kandidati za volilna komisijona. Pri shodu je poročal g. dr. Dečko, kateri je bil zopet prevzel tudi za to volitev opravilo reklamacij, da je prav z uspehom preresetal volilni imenik velikega posestva. Vsled njegove reklamacije zbrisali so se trije nasprotni volilci, veleposestniki, ker niso avstrijski državljani; pet pa zaradi tega, ker plačujejo za veleposestvo premalo davka. — Končni volilni imenik velikega posestva broji sedaj 74 volilcev. Od teh dva zanesljivo ne prideta volit; ostane še torej volilcev 72. Od teh jih je takih, ki pridejo zanesljivo volit in bodo narodno volili najmanjše 38, katic šest pa, če pridejo, bodo volili tudi narodno, tako, da sme narodna stranka računati do 44 glasov. Nasprotna stranka spravi k večjemu 29 volilcev na volišče, najbrž pa jih ne bo čez 25. — Narodna stranka ima torej zanesljivo lepo večino, ter bo nje zmaga lahka in sijajna. Seveda, narodna dolžnost vsakega slovenskega veleposestnika je, da na dan volitve dne 6. novembra t. l. pusti vsak drug opravke, ter pride čisto zanesljivo k volitvi ter voli narodno, kakor to zahteva narodna čast in dolžnost. Da stori vsak svojo dolžnost, pa bode dan 6. novembra zopet vesel dan, dan slovenske časti in slave!

(„Mlinar in njegova hči“) žaloigra v petih dejanjih se igra na dan Vseh svetnikov, t. j. v sredo 1. novembra 1899 v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Celju. Pri predstavi sodeluje celjska narodna godba pod vodstvom g. J. Koruna. Blagajnica se odpre ob 7. uri. Začetek točno ob polu 8. uri. Vstopnina: Sedeži v parterju 1. in 2. vrste 80 kr., 3. do 7. vrste 60 kr., 8. do 16. vrste 40 kr. — Sedeži na balkonu 60 kr. — Stojišče 30 kr.; dijaki, vojaki do narednika in redni udje delavsk. podp. društva 20 kr. Vstopnice ima v predprodaji trgovina Dragotin Hribarja.

(„Mlinar in njegova hči“) žaloigra v petih dejanjih. Ta igra se je obče tako priljubila, da se igra baš na dan Vseh svetnikov po širnem svetu. Tudi diletantsko društvo celjske čitalnice nam jo letos priredi zvečer 1. novembra. Da se omogoči občinstvu pazno zasledovanje celega dejanja, priobčimo tukaj glavno vsebino igre. Glavne osebe so: stari mlinar Črnot, njegova hči Micika in mlinarski hlapec Janko. Razun teh nastopijo: županova sestra, mati Jankova Korenka, gostilničar Pivek s svojo ženo Meto in dvema otročičema, Micikin snubač kmet

Andrej.

Slika. Slovaški načrtala Ljudmila Podjavorinská. Poslov. Podravski.

Po poti od graščine se mu je bližala ženska postava in Andrej ji skoré skakaje pohiti naproti. To je Mara, ki mu prinaša hrano za dva dni. Zasopljena odklada precejšen jerbas pred kolibo ter si z zastorom briše potno lice. Je nizke rasti in debela; kratko krilo in robec, malomarno prevezan čez nedrije, dela jo še bolj okroglo. Njene zarjavelo lice je na gosto posuto s pegami ter te nikakor ne spominja krasote; samo njene jasnomodre oči so krasne in kadar se nasmeji, pokažeta se izpod polnih, ru-dečih ustnic dve vrsti drobnih, nenavadno zalih zob. . . Toda sedaj se Mara ne smeji. Jezna je, da mora v taki vročini nesti obed pol ure daleč.

„Tebi je dobro — lenuh!“ reče Andreju, odvijajoč iz robca kruh ter polagajoč ga k loncu, iz katerega je močno duhtelo po česnu. „Ne delaš nič, samo Bogu gledaš skozi okno, mi drugi pa ti naj nosimo semkaj živež! Ko bi bila jaz gospodinja, pustila bi te lačnega. . .“

Andrej se veselo nasmeji ter se s slastjo spravi nad lonec, ne zmeneč se za Marino hudovanje, s katerim mu ta zabeli vsak obed. Poželjivo lovi iz lonca kosove testa, skuhanega

na česnovi juhi. Čez malo časa je bil lonec prazen in Andrej se je smejal z onim topim smehom, ki je dajal njegovemu licu izraz tepca. Zadovoljen je z obedom in sedaj bi se rad razgovarjal. Toda Mari se danes ne prilega bese-dičenje. Potoma se ji je razpletla kita in kopa kodrastih krasnih las ji skoro povsem zakriva lice ter jo dela še posebno mično. Andrej jo malomarno gleda, vendar pa zapazi, da je nekako žalostna.

„Mara, nasmejaj se!“ reče ter se namuzne tako smešno, da bi se Mara drugokrat ne mogla ubraniti smehu. Toda sedaj je ostala resna.

„Daj mi mir,“ odvrne osorno; „ne prilegajo se mi tvoje neumnosti, ker imam drugih skrbi dovolj.“

„Kaj ti je, Mara?“ vpraša Andrej in tudi njegovo lice postane resno.

„Marsikaj. . . Včeraj so mi poginile nakrat tri grlice, a danes pav, oni najlepši. Dobro, da me gospodinja ni pretepla. . . toda kaj morem jaz za to?! Meni sami je žal za njimi, pa mi še ona obira ušesa. Tudi kuharica se jezi, da race hirajo, da ne bo imela iz česa napraviti pečenke. Jaz nisem tega kriva, ako pa Bog tako hoče, a vendar se zaletavajo v me kakor ose. Ne vzdržim, pa ne vzdržim, ako pojde tako dalje!“

„Hm, a kaj vendar počneš?“ vpraša Andrej že povsem resno. Marina pritožba ga je močno ganila, da se ni mogel ubraniti sočutju. „Navzlic temu ti vendar ne učiš ničesar.“

„Učinim: utopim se — ako pojde tako dalje. Čemu naj živim na svetu, sirota brez očeta, brez matere. Vsakdo te psuje in suva. Tudi on, za kogar bi človek žrtvoval svojo dušo — tudi ta je sama hinavščina. . .“ Pobesila je glavo ter umolknila. Prava, istinita žalost se ji je pojavila na licu in tudi Andreju je tlačila žalost dušo. . . Čemu sem na svetu, ko pa vendar ne doživim kakega veselja? Utopim se, ali doprinesem kaj drugega in vsega bo konec.“

Andrej pobesi glavo ter cepetajoč z bosimi nogami po poteptani zemlji, se zamisli. Resnica, kako tužno je življenje na tem božjem svetu! Tudi tukaj in — povsod. . . Evo, tudi nebo je prevlečeno z oblaki — tudi ono je žalostno. A vsakdo se zaletava v tebe in vse je sama hinavščina. . . Ako pojde še dalje tako, se Mara utopi in vsega bo konec. . .

„Ne utopi se, Mara, ne utopi,“ poprosi jo tesnobno.

„Utopim se. . .“ pritrjuje Mara žalostno. Andrej pa si ni mogel izmisliti ničesar takega, s čemur bi jo odvrnil od njenega groznega na-

Matija, grobokop Luka, duhovnik in dva mlinarska hlapca. Dejanje se vrši v neki vasi. Janko si pridobi v službi pri Črnotu srce mlinarjeve edinke Micike. Ker pa stari mlinar, strog in brezsrčen skopuh, noče nič slišati o njuni ljubezni, stopi Janko v službo pri mlinarici vdovi. Ta pa ga jame kmalu s svojimi ljubezenskimi namigavanji nadlegovati, a Janko noseč ljubezen do Micike v srcu, odpove se službi ter se vrne k svoji materi. Oba mlada zaljubljenca uvidevata, da so njuni upi nedosežni. Janko toži svoje gorje svoji materi, Micika pa svoji teti županji. Prva si prizadeva Jankota, druga Miciko prepovoriti, naj se rajše pozabita. Končno začne županja svojega brata mlinarja prigovarjati k privoljenju, ker Micika bujša in blebi, da se je bati njene smrti. Toda stari je neizprosljiv, nima srca ne za hčer, ne za človeštvo, nego le za svoje premoženje. Sam začne pokašljevati ter naprosi grobokopa Luko za zdravilo. Ta mu svetuje iti o polnoči na pokopališče ter si vzeti pest zemlje z groba ter isto položiti na prsi, le to ga bo ozdravilo. Predno gresta na pokopališče, snide se Luka z Jankotom v gostilni pri Piveku, ter pripoveduje vsakojake vraže, ki se godijo zvečer pred praznovanjem vseh vernih duš na pokopališču, češ, da korakajo o polnoči od pokopališča v cerkev vsi oni v mrtvaških prikaznih, ki imajo še to leto umreti. Jankova radovednost se zbudi, bode li stari mlinar, ki je bil ovira njegovi zvezi z Miciko, prihodnje leto umrl. O polnoči gre na pokopališče, kjer utrujen zadremlje, a v spanju vidi procesijo mrtvecev, med njimi pa ne le samo mlinarja, nego tudi njegovo hčer, svojo ljubljeno Miciko. Ko jame prestrašen kričati za Miciko, pride mimo njega res stari mlinar in grobokop. Mlinar veruje, da ga je Janko videl med mrtveci ter dolži Janka, da mu je izprosil smrt. Ves zbežan tava Janko okoli, cela vas kaže s prstom na njega. Mlinar res zboli. Da bi pa tudi po smrti zvezo svoje hčerke z Jankom, katerega smatra svojim morilcem, preprečil, najme na svoje posestvo ogromen dolg, a denar hoče po noči zakopati. Pri tem delu pa obnemore; Janko pride baš v tem trenutku na njegov vrt — hotel je zadnjikrat videti Miciko — ter priskoči onesveščemu mlinarju na pomoč a drži še mrtvega v rokah. To še ljudsko vražo bolj potrdi, sama Micika ga imenuje „Kajna“. Kmalu zboli tudi Micika. Le duhovniku se posreči, da sme priti Janko pred njo. Odpusti mu domišljeno krivdo na smrti svojega očeta, poprosi Janka, naj ji zopet zasvira ono priljubljeno pesem: „O kam Gospod gre Tvoja pot“. Med turobnim sviranjem Micika mirno izdihne svojo dušo. — To je po vršna vsebina te pretresujoče žalostne, katero nam ta večer oživotvorijo naši spretni igralci in igralke na odru.

(Delavsko stavbeno društvo) se snuje v Celju ter se bo v kratkem sklical osnovalni shod. Namen temu društvu je, preskrbeti delav-

skim slojem za nizko ceno hiš z vrtom, ki lahko postanejo v kratkem času lat društvenika in sicer pod zelo ugodnimi pogoji. Delavci se šestokrat morajo pomikati po zadulih in mokrotnih na pol podzemeljskih stanovališčih ter za te še neprimerno visoko stanarip plačevati. V takih stanovanjih se nalezejo aznih bolezni, kar zamoremo posebno opazovati na njihovih otrocih. Iz teh ozirov iskreno pozdravljamo to misel in želimo, da se uresniči.

(Celjsko pevsko društvo) lode na praznik Vseh svetnikov na okoliškem pokopališču pelo ob 3. uri popoldne tri žalostinke svojim umrlim članom in prijateljem.

(Namesto venca na krsb pok. prof. dr. Fr. Janežiču), kot svojemu rednemu članu, je darovala celjska čitalnica 10 gld. tukajšnji dijaški kuhinji. Bog plati!

(Nemško mora biti!) Te dni so dobili novi krajni šolski nadzorniki svoja poverila (dekrete), a edino le v nemškem jeziku. Gosp. okr. glavar, ali je člen XIX. drž. os. postav. tudi že preklican?

(Gosp. Stallner) posilil župni vojniški, peha se, kakor smo poizvedeli po Gradcu in Dunaju pri raznih gospodih, da bi spravil svojega ljubčka g. Jos. Koschutnika na stal okrajnega šol. nadzornika. Mislimo, da iz te moke ne bode kruha, da bi bil to vendar prevelik „pflanc“. — Ali ne mislita gg. dr. P. Wagner in Bl. Ambrožič, da povije kak slovenski državni poslanec na Dunaju celo kitico, ne Andersonovih pravljic, ampak resničnih dogodov, katere ne bi služile v posebno čast niti vladi niti gosp. Koschutniku. Za danes rečemo le, da tisti okraj, kjer bi bil g. Koschutnik nadzornik, bil bi za učiteljice — paradiž!

(Historija o — krofih) „Slovenski Gospodar“ je prinesel nedavno — ne vemo iz kakšnega namena — popolnoma neosnovano novico, da je dobilo v Žalcu 10 oseb krofe, ker so pili vodo, v katero se je primešala odtekačja tva rina iz Kukečeve pivovarne. To izmišljotino je seveda hitro pograbil „Celjska žaba“ da bi zasmehovala Slovence in njihove obrtnike. Čudni spoznavalci človeškega telesa in njegovega razvoja so junaki okoli celjske „vahtarice“! Znabiti nam vedó ti anatomisti tudi razložiti, od katere tekočine zraste človeku — grba na hrbtu ter od katere pivovarne pride voda gornještajarskim „todlnom“, ker se večina njih ponaša s tolstimi gušami-krofi.

(Nemško divjaštvo ne obstane pred smrtjo.) Ko so oč. šolske sestre nesle od dr. Janežičevega pogreba slovenski trak, katerega je poklonil bl. pokojniku „Celjski Sokol“, kot svojemu podpornemu članu, obsulo jih je nekaj mlečnih nemških pobov, ki so pljuvali na trak in šolske sestre, hoteč jim trak iztrgati. Divja zver nima take strasti!

(Kako se zvedó v Celju tajnosti sodišč?) Celjsko mesto ima svojo „bando“. Ker pa do-

bijo godci pri tem poslu ravno toliko plače, da bi lahko gladú poginili, treba jim je priskrbeti postranskega zaslužka. Nekaj jih pač ima magistrat v službi, ostale pa mora sprejeti v svoje pisarne okrajno glavarstvo in okrajno ter okrajno sodišče. Pri sprejemu se seveda ne vpraša po zmožnosti, značaju in — molčljivosti, temuč le po „inštrumentu“. Nasledek je, da je mnogo tega osebja skrajno nezanesljivega. V nasprotnem taboru zvedó za vsako sodno tajnost bolj natančno, nego sodnik sam.

(Našel se je „usmiljeni Samaritan“) Zadnjič smo omenili, da se v nemških listih apeluje na usmiljena nemška srca, naj bi se kdo vendar usmilil brezposelnih pretepačev trgovskega potnika Pollanetza in sodnega sluge Horvata, ki sta prišla zaradi svojih živinskih činov zoper Slovence in Čehe ob službi. In našla so se taka srca. Pollanetza se je usmilila „Südmark“, a Horvata je vzelo v svoje varno okrilje — c. kr. okrajno sodišče, kot dostavljalca uradnih pisem! Ali ni to „fletno“? Isti pisarniški ravnatelj, ki je v slepilo Slovcem odpustil razgrajča Horvata iz službe, sprejel ga je pri drugih vratih zopet v cesarsko službo. Pa da bi taki junaki ne imeli drugič „poguma“!

(„Čorbar“ Gollitsch jo je popihal) Sape in kruha je zmanjkalo v Celju glavnemu razgrajču in pretepaču renegatu Gollitschu. Najbolj se mu je baje zamerilo, ker se je pri obisku Čehov v Celju ponoči in podne potil z gorjačo po ulicah, a celjski Nemci mu niso vedeli niti toliko hvaležnosti, da bi bili prišli na črno čorbo k njemu. Prodal je ves svoj „klump“, za kar pa ni dobil denarja on, nego njegovi upniki. Sedaj se je neki vdinjal na Gornjemštajarskem za natakarka. Je pač skrajno nevhvaležen posel odpadnika in razgrajča v Celju. Nadaljevanje sledi!

(Nemška lumparija.) Tukajšnji nemški listič še ne odneha lagati in blatiti žrtvo nemškega tolovajstva, gospoda učitelja Gostinčarja. Žalibog, da še vedno ne smemo pisati resnice, ker še sodišče ni izreklo zadnje besede. S tem bi seveda na mah zamašili umazane nemške goltance, ki si drznejo pisati o naših napadenih, kakor da bi bili javni tolovaji. Neovrgljivo dejstvo je, da sta gg. Gostinčar in Bovha streljala v skrajni sili, ko njima je šlo za življenje. In braniti svoje življenje kjerkoli in proti komurkoli, je po zakonih vendar le tudi Slovcu dovoljeno. Upamo, da dobita tako britko skušana mučenika nemške podivjanosti v kratkem tudi od sodišča zadostila, a nemški suroveži in obrekovalci potreben pouk.

(Pellé-tovo trgovino v Graški ulici) prevzame napadalec učitelja Gostinčarja, slovenski odpadnik Pollanetz. Sedanj lastnik že dalje časa toži: „Es kommt kein Bauer mehr!“ (Ni ga kmeta v prodajalno.) Da bo naše značajne kmete sedaj kar vleklo v prodajalno, ko bo v njej napadalec Pollanetz, na to pač lahko bistroumni Nemci naprej računijo. Prusko društvo „Süd-

mena, s čemur bi jo razvedril ter jo spravil na druge misli.

„Tudi Mihec je takšen. . .“ nadaljuje Mara čez nekaj časa, uporno zroč v tla. „Mislija sem, da vsaj on — vsaj on — — toda tudi on je takšen. . . še nečimnejši. Kolikokrat mi je obljuboval večno ljubezen. . .“ Po teh besedah Mara globoko vzdihne. „Včeraj pa je ves popoldan plesal z Berto ter se ná-me niti ni ozrl. . . hinavec grdi!“

Mari se je tresel glas; komaj je zadrževala solze. Ne izguba najlepšega pava, marveč bolest ranjenega srca predstavlja ji svet v tako neveseli barvi. Andrej, ne razumevajoč je, se topo zagleda va-njo. Mara mu je zmerom pripovedovala o Mihcu, toda tako, kakor sedaj, še nikdar ne. Pač pa vsikdar s ponosom, z veseljem, z razkošjem. Evo, tudi ta svet, ki je bil Andreju tako tajnosten, tako mičen, tako oddaljen, je otožen. . . A on si je pa mislil, da je v njem zmerom jasno, zmerom veselo. . . Ne razume sicer, čemu je Mara otožna radi tega, da Mihec pleše z drugo, vendar je žalost nesrečne, zaljubljene deklice napravila tudi na njegovo malomarno dušo globok vtis.

„Kaj ti je mar zanj, Mara; radi tega se ti ni treba žalostiti,“ reče čez nekaj časa.

„Kaj mi je mar zanj! Lahko ti je reči, ker ne veš, kaj je to. . . Ti ne veš, kaj je zvesta odkritosrčna ljubezen. . . Niti Mihec tega ne vé. Ko bi vedel, ne napravil bi mi tega — te muke!“ Zopet je umolknila in tudi Andrej molči. Resnica, Mara ima prav. On ne vé, kaj je to, da se Mara joče radi Mihca. On bi se ne jokal. Že odkar je živ, ni imel Mihca rad, ker je zmerom tako ošaben; po zimi mu je zmerom prizadel največ gorjá. Včasih ga je zvezal s pasom, da so kar kosti pokale v njem in če se je Andrej spustil v jok, pa se mu je še smejal po vrhu. On bi se ne žalostil za njim. . .

„Jaz bi se zanj niti mnogo ne zmenila, ko bi bila sama prva mislija nanj. Še na misel bi mi to ne bilo prišlo, ko bi ne bil besedoval neprestano: „Le ti edina — ali nobena na svetu!“ In Mara se je obrnila na stran, da si je otrla solzo iz modrih očí. „Ko bi bilo to še drugikrat, nič bi ne rekla — toda sedaj, uprav sedaj! . . . Čez kratko odide, ne bova se vidla cela tri leta, — vendar pa je takšen proti meni! Dá, kdo tudi vé, ali se sploh vrne od vojakov, kjer mu ni poslano na rožah?“

„A prav mu je tako!“ razveseli se Andrej. „Ko bi ga le dobro — prav dobro premikastili! Zloben je, kako me je po zimi večkrat zvezal!

Ko bi tudi njega tako vezali — pa še bolj! Niti za makovo zrno ne bi imel pomilovanja do njega. Tudi ti ne žaluj — kaj ti je mar zanj? Jaz bi se ne jokala, ko bi tudi ločitev trajala celo večnost.“

Mara ga premeri s prezirljivim pogledom. „Moj Bog, kako je bedast!“ si misli, ter skoraj obžaluje, da mu je zaupala najtajnejše občutke svojega srca, misleč si s tem olajšati ranjeno srce. „Reci mu, reci, ko je pa Neme!“ je vzdihnila žalostno.

„Počakaj, Mara, kadar bode godba, pa te zavrtim tako, da bo veselje!“ pravi Andrej, hoteč jo razveseliti ter se pri tem namuzne tako smešno, da se mu je res nasmejala.

„Joj, ti bedak! Nemara hočeš bos plesati. Niti škorenj nimaš, marveč samo opanke. Pa še te so oguljene. . .“

„Bodisi — toda imel bodem haljo. Zares haljo — takšno z rudečimi robovi in našivi. Gospod so dejali, da mi jo kupijo, pa jo bom imel. In potem se zavrtim s teboj Mara.“

„Odkar je živ, še ni bil na plesu, a sedaj bi hotel plesati. Misliš mar, da je to kar tako: plesati!“

„Jojha. Poglej, saj je to lahko. . .“

(Konec sledi.)

mark" je neki Pollanetzu v to svrhu darovalo 2000 gld. Te bo nemške divjake seveda navduševalo, da bodo svoje razbojniške čine nad Slovenci ponavljali. Za 2000 gld. kaka brezvestna in gladna kreatura Slovence tudi ubije, če bi pri tem bilo zgubiti tudi edno oko.

Nekoliko iz zgodovine zakona o ureditvi učiteljskih plač.

Zakon, s katerim so se učiteljske plače za Štajarsko na novo uredile in zdatno zboljšale, dobil je dne 19. septembra t. l. Najvišje potrjenje in s tem zakonito veljavo. Plače učiteljev res že davno več niso bile primerne sedanjim splošnim cenam ter stališču, katerega zavzema dandanes učiteljski stan. Slovenski deželni poslanci potegovali so se torej z unemo za to, da se plače zboljšajo in pošteno uredijo. Kako so se potegovali slovenski poslanci v tem oziru v deželnem zboru, kažejo stenografski zapisniki. Še posebno veliko zaslugo pridobil pa si je za slovenske učitelje poslanec g. dr. Ivan Dečko, kateri je bil ud kombiniranega finančnega odseka, ki je izdeloval ta novi zakonski načrt.

Po prejšnji ureditvi bile so n. pr. slovenske šole v Mariboru, Celju itd. za en plačilni razred nižje postavljene, kakor nemške v istih mestih, kar je bila gotovo kričeča krivica in naravnost razžalljivo za slovenske učitelje, ker se je že pri plači kazalo, kako se slovenska šola manj ceni pri deželnem šolskem svetu, kakor nemška. Dr. Dečko je torej predlagal, da se sklene, da morajo zanaprej vse šole, ki se nahajajo na istem kraju, biti v enakem plačilnem razredu. Ta predlog se je sprejel. In ta predlog je imel še velike važne posledice ravno za spodnještajarske učitelje. Po predlogu podobnega bilo je najprej določeno, da se postavi 10% vseh šolskih razredov v I. plačilni razred, 40% v II. plačilni razred in 50% v III. plačilni razred. Ko pa je bil sprejet dr. Dečkov predlog, opazila je odsekova nemška večina že drugi dan, da vsled tega predloga ne bo mogoče na Gornjem Štajarskem prestaviti zdatno število šol, katere so Nemcem zdavno k srcu prirasle, iz II. v I. plačilni razred. Sklical se je torej zopet kombinirani finančni in učni odsek, kateremu so stavili predlog, naj se z ozirom na sprejeti predlog dr. Dečka spremeni razmerje tako, da pride v bodoče v I. plačilni razred mesto 10% vseh šolskih razredov jih 20%, 30% v II. in 50% v III. plačilni razred. Ta predlog se je sprejel. G. dr. Dečko in g. Sahner sta se sicer potegovala za to, naj se sedaj zboljša še tudi razmerje III. plačilnega razreda in sicer tako, da se postavi 10% šolskih razredov iz III. plačilnega razreda v II. Kombinirani odsek sicer o tem ni hotel ničesar slišati, ali v deželnem zboru stavil je poslanec Reitter po dogovoru zopet predlog, da se določi percentno razmerje tako, da pride 20% šolskih razredov v I. 40% v II. in 40% v III. plačilni razred. — Ta predlog bil je z večino sprejet.

Tako je prišlo vsled predloga dr. Dečka 10% šolskih razredov iz II. v I. plačilni razred in 10% vseh šolskih razredov iz III. v II. plačilni razred, kar bo posebno slednje prišlo v zdatni meri na korist ravno spodnještajarskim učiteljem.

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniške premembe.) Za provizorja v Mozirje je imenovan č. g. kaplan Ponkracij Gregor, za Dobje pri Planini pa č. g. kaplan Jernej Vurkelc. Odpovedal se je župniji v Dobjem zaradi boleznih ondotni župnik č. g. Jan. Horjak. Premeščeni so č. gg. kaplani: Franc Bohak iz Št. Jurja na juž. žel. k Sv. Magdaleni pri Mariboru, Ivan Grobelšek iz Podsrede v Št. Jur, Gothart Ferme iz Ljubnega v Gornjigrad, Alojzij Musi iz Luč v Ljubno in Makso Ocvirk iz Prihove v Podsredo. Razpisana je župnija Mozirje, — patr. ljubljanska škofija — do 28. novembra t. l.

(Državno pravdnništvo v Celju zoper občinski zastop v Teharjih.) Škodoželjno ova duštvo teharskega eks-župana Kovača smo že enkrat osvetili. Čudno pa se nam zdi, da mu je šlo tudi celjsko državno pravdnništvo na limanice ter začelo postopanje zoper uglednega in

poštenega sednjega teharskega župana. Vendar pa si je še pravočasno premislilo ter obtožbo zopet odtegnil. S tem je podlost Kovača opetno zapečaten.

(Izvanremi občni zbor) „Kmetijskega društva v Laškem“ bo v nedeljo dne 5. novembra t. l. popoldne ob 3. uri v hotelu „pri Flosarju“. Na dnevnem rdu bo prememba pravil. K obilni udeležbi vabi vladno odbor.

(Iz Trbovelj.) Vkljub temu, da je „Domovina“ v predadnji številki povedala našemu „heil učitelju“ hridke resnice v obraz, in vkljub temu, da je ta možak zastavil svojo nemško častno besedo, nikdar več mirnih in poštenih Slovencev s svojim „nemškim“ prepričanjem žaliti, se zgoraj omenjeni mož ni mogel vzdržati, da ne bi dal dne 21. t. m. zopet enkrat duška svoji mrznji do vsega, kar je slovenskega. Pri tem blagen delu ga je — že dobro znani krojač N. — prav krepko podpiral. Svarimo ta dva gospoda rad vse resno, da naj opustita vsako žaljenje slovenskega občinstva, kajti naša potrpežljivost je pri koncu in pot v „Aldeuschland“ se že popravlja. — Gosp. Kukeca pa bi prosili, naj svojim uslužbencem v Trbovljah zapove, da nas ti s svojimi nemškimi nazori čisto pri miru pustijo. Kdor nas bo na tak način nadlegoval, tega makramo po prstih.

(Nov slovenski pečat) je dobila pošta v Brezicah. Te pridobitve se veselimo, ker je to prvo slovensko mesto na Spod. Štajarskem, ki sme svoje slovensko lice svetu javno kazati.

(Umrli je) v Št. Jurju ob juž. žel. dne 25. t. m. g. Janez Šuklje, ondotni č. kr. poštar in hišni posestnik, oče znanega praktičnega zdravnika v Celju, g. dr. Hinko Šukljeja. Pokojnik je bil jeklen značaj in odločen narodnjak. Blag mu spomin!

(V Konjicah) se je poročil lekarnar gosp. Gjuro Hus z gospico Maško Pospisil, hčerko pokojnega lekarnarja v Konjicah.

(Pri Sv. Emi v šmarskem okraju) se je ustanovila po prizadevanju bivšega provizorja, č. g. Palirja Raiffeisenova posojilnica, kar se je marsikomu čudno zdelo, da si v tako majhnem kraju upajo z denarnim zavodom priti na dan. To jo sicer res, toda potrebna je bila pa vendar ta posojilnica, ker je bil do zdaj ves denarni promet v tej okolici v rokah moža, ki se je sicer obogatel z žulji slovenskega kmeta, a bil v političnem in narodnem oziru njegov nasprotnik.

(† Anton Kristan.) Dne 5. t. m. je umrl na svojem posestvu v Št. Petru na Medvedovem selu nekdanji učitelj g. Anton Kristan. Rojen 1828. l. v Stopercih obiskoval je rajni dveletni učiteljski tečaj v Celju potem pa učiteljeval v Šmarju, v Mozirju, v Slov. Bistrici, v Št. Petru na Medvedovem selu do 1885. l., ko je bil brez vsake pokojnine in odškodnine iz službe odpuščen, dasi je bil definitivno nameščen in mu sodnija ni mogla ničesar dokazati. Naj v miru počiva!

(Sv. Peter pod — Hundsbergom!) Ljubljanski dnevnik „Slovenec“ naznanja, da je bil dne 21. t. m. na Štajarskem sejem tudi pri „Sv. Petru pod Hundsbergom“. Kdo je zakrivil to spako? Ona slovenska popularnost, ki je zanesla celo v naše koledarje popačene nemčizme, kjer je brati Sv. Peter pod „Kunšbergom“ (Königsberg), dasi je prvotno in edino ime slovensko „Sv. Peter pod Sv. gorami“. Kvarljivo je, ako se ne trudimo ne le ljudstvu popačene tujke odpraviti, nego mu jih še kovati pomagati.

(Ljutomer.) V tukajšno šolo realno se bodo učenci sprejemali dne 3. novembra t. l. ob 9. uri predpoldnevom, in sicer v stari šoli na glavnem trgu. Vsak učenec, kateri vstopi na novo, naj s seboj prinese zadnjo šolsko naznanilo ali pa odpustno spričevalo.

(Iz ljutomerske okolice) se nam piše: Stanovitni sovražniki slovenskega kmeta se ljutomerski Nemci. Dasiravno žive od Slovencev, jim vendar pri vsaki priliki škodujejo. Ko so se okoličani in tržani posvetovali, kako bi uravnali ščavnico, da ne bi vsako leto po večkrat zalivala našega polja, kdo je bil največji nasprotnik? — Župan Švarc, ki si menda misli take vode nikdar ne bo, da bi njegovo mokrotno apoteko zalila. Tudi menda misli, da je vsakdo primoran k njemu hoditi. — Pred kratkem se je iskal primeren prostor za drevesnico in trsnico pri viničarski šoli. Kmetijska zadruga na Cvenu je

ponudila prostor, kakršnega v celnem okraju ni dobiti in po najnižji ceni. Mislili so združniki združiti na tem posestvu vse umne stroke gospodarstva in potem prositi ob gotovih časih za predavanja, tako, da bi se razvila na Cvenu mala kmetijska šola. Ali tržani Švarc, Mavrič in to pot celo Štajer so toliko časa spletkarili, da so Cvenarjem odjedli trsnico in drevesnico in jo spravili na močvirno občinsko zemljo. Oni nimajo nič haska od tega; ali zadovoljni so, da so nekoliko slovenskemu okoličanu škodovali. Zato pa slovenski kmetje, le pridno zahajajte v nemške krčme in trgovine. Zahvalo zato bodele že ob priliki prejeli.

(Iz slovenjegraškega okraja.) Od 42 občin po pretežni večini slovenskega prebivalstva v okr. glavarstvu Slovenji gradec ima le 8 občin samoslovenske občinske pečate in sicer: Sv. Florjan pri Šoštanju, Podgorje pri Slovenjemgradu, Sv. Anton na Pohorju, Sv. Miklavž pri Slov. gradu, Lehen, Janžev vrh Arlica, Škale, Topolšica in trg Šoštanj. Dvojezične pečate imajo: Sv. Janž na vinski gori, Sv. Ilj pod Gradičem Mislinja, Sv. Andraž, Golavabuka (sloven. na 2. mestu) Vuzenica, Ribnica, Velenje, Šoštanjska okolica in Sv. Martin na Paki. Več kakor polovica občin ima samonemške uradne pečate. Ali ni to sramota za slovenske občine, ako se kažejo svetu nemčurske? Proč tedaj s samonemškimi pečati, proč tudi z dvojezičnimi — samoslovenski pečati naj svetu kažejo, — da so občine slovenske!

(Nova pošta) se ustanovi pri Sv. Antonu v Slov. goricah, toda že sedaj se ve, da bo imela „uradno“ nemško ime. Morda celo samonemško, „Kirchberg“ ako se ne bodo merodajni krogi pravočasno pobrigali.

(Gostilna v „Narodnem domu“ v Mariboru) Mariborska posojilnica je dobila od namestništva dovoljenje za gostilno.

(Za izobrazbo revnih deklic) je ustanovila v Gradcu baronica Lavra Kellersperg brezplačen tečaj v knjigovodstvu.

(II. občni zbor akademičnega tehničnega društva „Triglav“ v Gradcu) bo v soboto dne 28. t. m. ob 8. uri zvečer z nastopnim dnevnim redom: 1. čitanje zapisnika; 2. čitanje zapisnika bratskega društva „Slovenije“ na Dunaju; 3. a. poročilo odborovo; b. glavno poročilo tajnikovo; c. glavno poročilo blagajnikovo in gospodarjevo; 4. volitev: a. predsednika; b. odbora; c. revizorjev; d. častnega soda; 5. slučajnosti. Lokal: „Zum wilden Mann“, Jakominske ulice. Gostje dobro došli!

Državni zbor.

V seji dne 20. t. m. sta se izvolila oba podpredsednika. Nemci so se nadjali, da pridobé mesto prvega podpredsednika svojemu pristašu poslancu Pradeju, tembolj, ker se je nečuvno agitiralo proti dosedanjemu prvemu podpredsedniku Slovcu dr. Ferjančiču. To je žalilo dr. Ferjančiča, na kar je prostovoljno odstopil podpredsedništvo poslanske zbornice. Izvoljen je bil na to poljski poslanec dvorni svetnik Pientak I. podpredsednikom, a rutenski poslanec Lupul je zavzel dosedanje svoje mesto II. podpredsednika. Nemška nakana se je tedaj grdo izjalovila, predsedništvo državne zbornice je zopet v rokah desnice. V istem zasedanju je bilo podanih tudi več važnih predlogov in interpelacij, tako gledé državne podpore po zadnjih povodnih prizadetih krajem, za odpravo državnih mitnic itd. Država dovoli 9 milijonov 800.000 gld. podpore in sicer za popravo regulacijskih naprav 950.000 gld., za popravo po povodnji razdanih železniških prog na Gornještajarskem 3 milijone, za popravo salin 150.000 gld. itd.

Poslanec Pommer predlaga ustanovo penzijskega zavoda za privatne uradnike in uslužbence.

Nemški poslanec Schlesinger je zahteval s svojimi tovariši, naj vlada sestavi pregled kako so naraščale zadnjih 55 let neprimičnine (posestva) kristjanov in Židov v Avstriji; s tem se bo pokazalo, za koliko so obogateli Židje in za koliko ubožali kristjani. Tak pregled bi bil res zanimiv, ter bi se iz njega marsikaj učili državljani, pa tudi Žide podpirajoča vlada. Nadalje so še interpelirali nemški poslanci iz Češke

zaradi češke tehnike v Brnu, češ, da je to izizivanje nemštva; zaradi dogodkov v Graslci, kjer se je drznila državna avtoriteta postaviti v bran zoper revolucijsko gibanje ondotnih pruskih radikalcev.

Slovenski poslanec dr. Krek, interpelira finančno ministerstvo zaradi zboljšanja plač de lavkam in delavcem v tobačni tovarni v Ljubljani. Vlada je predložila tudi zakonski načrt za odpravo časniškega in koledarskega koleka. Odprava naj bi stopila v veljavo z novim letom 1900.

Tudi so se v tej seji člani bivše nemške obstrukcije hrupno oglašali, n. pr. Schönerer in Wolf. Posebno po izvolitvi I. podpredsednika so ves čas besneli po stari navadi. Grof Clary, ki še ni prav vaje teh nemških muzikalij, je dobil baje takoj precejšnji strah pred Schönerer-Wolfovo — omiko.

Seja v torek dne 24. t. m. je bila malo zanimiva, vendar pa hrupna. Poslanec Hofmann-Wellenhof je povedal, da Nemci ne bodo prej zadovoljni, dokler se ne uvede nemški državni jezik ter se Avstrija zopet postavi na nemško podlago. Stara melodija, ki nikogar ne vzdrami! Bolj resen položaj pa je nastal, ko so veleposestniki in Čehi interpelirali justičnega ministra Kindingerja zaradi njegovih odredov za Češko in Moravsko. Klicali so mu: „Fej! Pojte zopet v Trst!“ tako burno, da je moral minister pobegniti ter se je seja zaključila.

Druge slovenske novice.

(Iz Ljubljane), 23. oktobra: Četrta stavbna doba po potresu gre h koncu. V teh štirih letih se je mesto znatno razširilo in oplešalo. Izmed javnih poslopij, ki so že dovršena ozir. se še gradijo, je omeniti: vladna palača, vojaška bolnica, poslopje za gluhoneme, dežel. dvorec, čegar temeljno zidovje je že nad cestno površino dodelano, justična palača, ki se ravnokar gradi in mestna artiler. vojašnica. Mestna občina je zgradila tudi „Mestni dom“ in elektrarno, prih. leto zgradi edno šolsko poslopje, ljudsko kopel in ubožnico. Tlakovanje mesta je deloma že dokončano, zatem sledi kanalizacija i. dr. Tudi dežela bo morala še par poslopij zgraditi. — Društvo hišnih posestnikov šteje že mnogo članov. Nova višja gimnazija je že zdaj — pretesna. Če učna uprava ne razširi v kratkem nižje gimnazije, nevemo kako se bo ognila prenapolnjenim razredom. — Prihodnjo pomlad prične se graditi električna železnica. Tako napreduje Ljubljana z razmeroma malimi dolgovi. Nemci se seveda nad sedanjo občinsko upravo ujedajo, a le tisti „radikalni nemškonacijonalci“. Da jih samoslovenski ulični napisi močno v oči bodejo, se ume samo po sebi. — Morilec Blaž Ravnik še ni obstal svojega hudodelstva, a obstati ga bode — moral! — Glavna slov. branilnica in posojilnica deluje dobro; domače take zavode bi morali Slovenci bolj podpirati!

(Zvezo slovenskih in istrskohrvaških županov) je vlada potrdila.

(Odkod ta sapa?) Pripoveduje se, da je profesor g. Bežek „od zgoraj“ prisiljen, da odloži uredništvo pri „Ljubljanskem Zvonu“. Ta list se prav nič ne peča s politiko, kaj se tedaj kompetentnim krogom ne dopada? Mar se hoče slovenskim uradnikom celó prepovedati pečati se z znanstvom?

(Nenavadno lep konj) je oni, katerega je zredil naš rojak g. Juvanič Jos. v Šiški pri Ljubljani. Konj je bil še le 27 mesecev star ko je bil že 17 pesti visok ter ga je prodal za 1000 gld. V četrtem letu bo to gotovo največji konj na Kranjskem. Pasma je čiste pincgavske.

(Razdelitev občine Bled) v dve samostojni občini Bled in Ribno, kakor je sklenil kranjski deželni zbor, je cesar potrdil.

(Vsled opekline umrla.) V Podkrajju pri Aržičah se je dne 15. t. m. petletni deklici Neži Vozel pri ognjišču vnela obleka. Otrok je vsled opeklin v par urah umrl.

(Slovenska dobrodušnost.) V Kočevju so nastopili nedavno neki nemški igralci, pri kojih predstavah se je pela „Wacht am Rhein“. Ravno ti „lačenbergerji“ so romali potem svoje „kunšti“ prodajat v Novomestu, Ribnico itd., in Slovenci jih — podpirajo!

(Umrl je) v Kostanjevici dne 20. t. m. ondotni nadučitelj g. Karol Kaligar, star 61 let. N. p. v m.!

(Iz Zatičine v Višnjogro) se preseli sodišče v decembru prihodnjega leta, ker je potrebno v gradu, kjer bodo nastanjeni uradi, mnogo popraviti.

(Nova pošta.) V Straži na Dolenjskem se odpre s 1. novembrom t. l. roj. poštni urad, ki se bo pečal s pisemsko in vožno pošto. Zvezo bo imel po vlakih, ki vozijo med Stražo in Rudolfovem ter po dvakratni vojni pošti Straža-Toplice.

(Vinska letina v krškem okraju) je ipak dokaj dobra. Po nekaterih občinah, zlasti kjer imajo nove trte, so letos več vina pridelali kakor lani. Vino obeta biti še dokaj močno, vključno raznim nezgodam, katere je morala trta med letom pretrati. Cena je vinu od 18—24 kr. liter.

(Utonila je) v Brezovici pri Št. Petru 16 mesecev stara hčerka posestnice Terezije Bergoč v neki mlaki blizu hiše.

(V Idriji) je tudi ustanovljen po ljubljanskem načinu brezplačen tečaj za učenje ruskega jezika. Ali bi se ne najšel kdo tudi pri čitalnicah v Celju, v Mariboru in v Ptujju?

(Nadvojvoda Josip Ferdinand), ki je bil dodeljen kot stotnik kranjskemu polku št. 17, je premeščen k 59. pešpolku.

(V celovško bogoslovnico) so letos sprejeti naslednji slovenski abiturijenti: Cukala Franc iz Gomilskega, Kogelnik Ivan iz Podklanca pri Spod. Dravogradu, Rossman Radoslav iz Št. Jurja nad Celovcem, Serajnik Peter iz Svetne vasi v Rožni dolini, Feul Ant. iz Sv. Andraža pri Jezeru in Vidovič Josip od Sv. Marjete niže Ptujja. Nemcev je vstopilo sedem, vseh skupaj je torej v prvem letniku 13. V vseh štirih letnikih je 63 bogoslovcev, med temi 28 Slovencev, tedaj skoraj polovica, vendar pa jim ni dovoljeno se vaditi tudi v slovenskih pridigah.

(Umrl je) dne 23. oktobra t. l. č. g. Ivan Dugulin, župnik v Ajdovščini. R. i. p.!

(Tržaška občina) izkazuje v svojem proračunu za prihodnje leto 247.020 kron rednih dohodkov ter 837.280 kron izdatkov, skupni primanjkljaj pa znaša — 1.209.950 kron. Lepa svotica!

(Osebnosti.) Sodnim svetnikom na Goriškem so imenovani: okrajni sodnik dr. Jos. Colombis v Labinju ter sodna tajnika Ivan Valentinič pri okr. sod. v Piranu in Konstantin Budinič pri okr. sod. na Krku. Sod. tajnik dr. M. Brunetti je imenovan okr. sodnikom v Bujah.

(Izpitni učiteljske usposobljenosti v Gorici) se začnejo dne 13. novembra ob 8. uri zjutraj. Oglasilo se je dosedaj 15 Italijank, 12 Slovenk in 1 Slovenec.

(V Gorici) je izpraznjeno edno notarsko mesto vsled smrti notarja Nordisa. Naravno in pravično bi bilo, da zasede to mesto Slovenec.

(Novo brzojavno postajo) so dobili dne 17. t. m. pri Sv. Luciji na Goriškem.

(Nova orožniška postaja) se je ustanovila v Dornbergu na Goriškem.

(Italijanski dijaki v Kopru — štrajkajo.) Na učiteljsku v Kopru so „užaljeni“ laški dijaki. Vzrok je italijanska irredenta. Zaradi vele izdajalskih klicev „viva l'Italia!“ sta baje zahtevala dva slovenska profesorja, da se uvede zoper mlečnozobe irredentarje preiskava. Ta zahteva se je izrekla sicer v tajni seji, vendar so takoj zvedeli italijanski dijaki o predlagateljih. V petek dne 20. t. m. so vsi dijaki italijanske narodnosti demonstrativno zapustili šolo ter v posebni spomenici sporočili ravnatelju, da se ne vrnejo poprej, dokler se jim ne zgodi po volji. Italijanski profesorji celó simpatizirajo z nezrelimi mladenci. Najbrže bodo prisilili, da se jim bo moralo v bodoče dovoliti delati izdajalsko politiko. Sma pač na Primorskem, ki je v — Avstriji.

(Roganje Slovanom v Istri.) Istrski deželni odbor je sklenil na vse davke pobirati 10%, doklade, da se z njimi pokrijejo stroški za novoustanovljeno laško gimnazijo v Pazinu, katero so postavili Italijani brez vsake potrebe samo v ta namen, da izzivajo Slovane. No, sedaj pa še bo treba Slovanom debelo plačevati za „zaušnico“, katero so jim Italijani odmerili.

(Društvo „Šumadija“) priredi svojo prvo redno sejo letošnjega leta v soboto, dne 4. novembra t. l. v gostilni „u mestu Pribrami“ Puchmayerova ulica P. II. Na sporedu je mej drugim volitev novega odbora.

Druge avstrijske novice.

(Poroka nadvojvodinje princesinje Štefanije) z ogrskim grofom Lonyay-jem se vrši v Londonu dne 22. novembra t. l. Nadvojvodinja se mora istočasno odpovedati vsem pravicam ter tudi naslovu „c. in kr. princesinja in nadvojvodinja“, a oče kralj belgijski ji je tudi odvzel naslov po rojstvu „kraljeva princesinja“ ter se bo imenovala samo grofica Lonyay. Dosedaj je dobivala letne apanaže 420.000 gld., po poroki se ji ista vstavi. Njeni kraljevi starši prezirajo to zvezo svoje hčere.

(Škofovska posvetovanja) se vrše dne 7. novembra t. l. na Dunaju.

(Umrl je) 20. t. m. na Dunaju bivši avstro-ogrski vojaški atašé polkovnik Schneider v Parizu, ki je bil tudi po krivici zapleten v Dreyfusovo afero.

(Premoženje Dunaja.) Mesto Dunaj je imelo lansko leto dohodkov 60.977.707 gld., izdatkov pa 61.554.744 gld. Aktiva znašajo 107 milijonov, pasiva 116 milijonov, občinsko premoženje pa 95 milijonov goldinarjev.

(Vojni proračun in — častniške plače.) Zvišanje častniških plač bo znašalo za prihodnje leto okoli pet milijonov gld. Vendar se vojni proračun ne zviša za več nego za — tri milijone goldinarjev, ker je vojni minister „običajno zvišanje“ črtal.

(Vojaška večerja.) Za prihodnje leto je v armadnem proračunu preskrbljeno, da bodo dobivali vojaki vsak dan primerno toplo večerjo ter se je znesek v to svrhu zvišal; dosedaj je bil za vojaka le — 1 kr. za večerjo dovoljen.

(Plače pri državnih železnicah) se zvišajo na ta način, da se razvrstijo uradniki v šest službenih razredov s plačo od 700 do 3800 gld. (višji nadzorniki); poduradniki se razdelijo v pet razredov s plačo od 600 do 1700 gld., sluge imajo šest kategorij s plačo 438 do 1100 gld. Kakor vidimo, bo tudi za to vrsto državnih uslužbencev povoljno skrbnjeno.

(Zoper slovanske obrtnike na Dunaju) se je oglasil nedavno v mestnem zboru obč. svetnik dr. Förster ter vprašal župana, je li voljen skrbeti za to, da ostane dunajsko obrtništvo nemško ter da se odstranijo slovanski „vsiljenci“. Župan Lueger je takoj spoznal, da bi si interpellant samo rad pridobil hvaležnost nemških obrtnikov, češ, da le on ima srce za nje, zato pa mu je tudi odgovoril: „S takšnimi smešnimi rečmi se nemštvo ne ščiti.“

(Po odpravi jezikovnih naredeb.) V Pragi in po drugih mestih se ponavljajo demonstracije zaradi odprave jezikovnih naredeb. Jeza demonstrantov je naperjena tudi proti Židom, ki odobrujejo nemška nasilja proti češki narodnosti. Policija in vojaštvo postopa zoper demonstrante zelo „energično“, ter jih trumoma zapira, pa tudi sablje in revolverji se pridno rabijo. Pravosodni minister misli menda, da pomiri narodnostno razburjenje Čehov s tem, da je izdal odlok uradnikom na Češkem in Moravskem, da morajo vse vloge v osebnih in disciplinarnih stvareh pisati v nemškem jeziku. Dalekovidna avstrijska vlada še pač nikdar ni bila. Ves teden se ponavljajo demonstracije. Najhujše je bilo pretečeno nedeljo v Holešovcu, kjer so demonstrantje napadli par židovskih stanovanj ter neko zalogo užgali. Orožniki so z orožjem delali mir, a demonstrantje so tudi te napadli. Orožniki so ustrelili 3 osebe, a ranjenih je okoli 20.

(50letnica škofa Jos. Juraja Strossmayerja.) Dne 17. t. m. je preteklo 50 let, odkar imajo Hrvatje svojega oboževanega rodoljuba Jos. Jur. Strossmayerja na škofovem prestolu. Bože čuvaj ga hrvaškemu narodu in slovanstvu sploh!

(Dvojna 25letnica.) V Zagrebu se je proslavljala pretečeni teden 25letnica hrvaške univerze. Istočasno je obhajalo tudi društvo zdravnikov svojo 25letnico ter se je marsikaj sklepalo za ustanovitev medicinskega oddelka na zagrebškem vseučilišču.

(Kako se obnese civilni zakon na Ogrskem.) Pretečeno leto je bilo na Ogrskem civilno poročenih 9291 parov, ločilo se jih pa je — 1343 parov. Novi zakon tedaj za lahkoživce povoljno deluje, dočim so zapuščene žene pač lahko hude nanj — ali pa tudi ne.

(Tudi na Ogrskem) so kaznovali letos one rezervnike stalne vojne, ki so se pri kontrolnih shodih oglašali z „Jelem“ namesto s „Hier“. Ta naredba pa je zbudila v mažarskem narodu velik vihar, in gotovo bo Ogrska prva, kjer se bo ta ukaz zopet odtegnil. Pretečeni teden je bival vojni minister v Budapešti. Zvečer so mu visokošolci priredili velikansko demonstracijo pred stanovanjem, kričali „Abzug!“ in „Jelem!“

Ogled po širnem svetu.

(Italijanščina v Črnigori.) Črnogorski knez je izrazil željo, vpeljati v črnogorske šole italijanščino kot obvezni predmet. Italijanska vlada se je tega tako razveselila, da je obljubila ne le svoje učitelje, temuč hoče iste tudi sama v Črnigori vzdržati. Znano je, da je črnogorska princesinja Jelica bodoča italijanska kraljica. Toda če hoče knez Niko biti vsem državam, s katerimi ga vežejo rodbinske vezi, tako naklonjen, moral bo kmalu uvesti v svoje osnovne šole razun italijanščine tudi grščino, nemščino itd., kajti njegov sin ima nemško soprogo, a hči Ksenija se poroči z grškim princem.

(Napitnica nemškega cesarja.) Nedavno so spustili v Hamburgu novo oklopnico v morje. Pri tej priliki se seveda nemški cesar, ki čudno rad javno govori, ni mogel vzdržati, da ne bi izpustil običajne napitnice. In povdarjal je v tej napitnici, da je treba Nemčiji veliko močnih ladij. Ko bi se njemu ne bilo nasprotovalo, imeli bi v Nemčiji mornarstvo, ki bi se lahko kosalo z vsako tujo silo. Zato pa da se je nemškemu narodu odpovedati strankarstvu ter mora v edinstvi podpirati svojega cesarja. Seveda je to le želja cesarja Viljema II. brez — pritiska.

(Za neveste brez moža.) V Moskvi na Ruskem so ustanovili vzajemno zavarovalnico za zavarovanje nevest. Dekleta morajo začeti plačevati z 10. letom. Če se ne omoži do 36. leta, dobi zavarovano svoto izplačano.

(Angleško kraljico obišče prihodnji mesec nemški cesar), kjer se bo sklepalo o važnih političnih vprašanjih v prisotnosti Salisburyja.

(Vojna v Afriki.) Kakor srečni so bili Buri v začetku vojne, tako jih sedaj zapušča bojna sreča. Po angleških virih so od dne 20. t. m. bili v treh bitkah premagani. Posebno krvava je bila bitka pri Glencoe, v kateri je padlo 900 Burov, med temi trije voditelji, in sicer je general Kock umrl vsled dobljenih ran, dočim je vodja nemškega oddelka, polkovnik Schiel prišel v angleško vjetništvo. Pa tudi Angleži kot zmagovalci so imeli velike zgube. Padlo je 300 mož, med temi 21 častnikov, in sicer 1 general, 3 polkovniki, 4 majorji, 3 stotniki in 15 poročnikov. Druga bitka je bila pri Elandslaagde ter se je zopet končala s popolnim porazom Burov. Buri so zgubili v tej bitki nad 500 mož, od angleške strani je padlo 5 častnikov in 38 mož, a ranjenih je 30 častnikov in 72 mož. Tretja bitka je bila zopet blizu Glencoe, v kateri so podlegli Buri. Vendar pa je zadnja zmaga malo verjetna. Da pa Angležem ne gré vse gladko, povedal je vojni minister, ki je zahteval k že dovoljenemu kreditu 240 milijonov funtov šterlingov še naknadno 10 milijonov ter je pozval pod orožje vse angleške rezervnike.

Dopisi.

Iz Št. Pavla v Sav. dolini. Bralno društvo v Št. Pavlu priredilo je 15. oktobra t. l. društveno zabavo po sporedu objavljenem v 41. št. „Domovine“, katera se je vršila po večernicah v gostilni pri peku. Najboljša reklama za to zabavo bil je sigurno srečolov, ki je bil za naše ljudstvo še nekaj novega; zato ga je prišlo tudi toliko, da je primanjkovalo prostora. Z veseljem moramo beležiti, da so bili večinoma domačini.

Kmalu po večernicah pozdravi društveni predsednik navzoče goste, otvori zabavo ter dá nadalje besedo potovalnemu učitelju g. Jelovšku,

ki je zbranim prav temeljito razpravljal o svinje-reji; osobito kako je treba svinje krmiti, da imamo od njih največ koristi. Po končani razpravi zahvali se g. predsednik g. govorniku za njegov trud, prosič ga, da bi še tudi drugo pot rad prišel, ako ga bode spet naprosil društveni odbor. Končno bodi g. potovalnemu učitelju še tudi na tem mestu izrečena srčna hvala za njegov poučljiv govor. G. predsednik govori nato o koristi bralnih društev v obče ter nasvetuje, da bi tukajšno bralno društvo včasih prirejalo nekakšne večerne sestanke, pri kojih bi se pogovarjalo in posvetovalo o raznih gospodarskih zadevah.

Ko pojasni društveni tajnik kako se bo vršil srečolov, oživela je vsa družba liki čebelam, ako se dotakneš panja. Začel se je pravcati boj in tekmovalje za srečolovne listke. Vsak je hotel biti prvi, misleč potem gotovo polne listke dobi. Srečolov vrgel je društvu nekaj nad 60 gld., od koje vsote je odpadlo tudi nekaj za ubogo šol. mladino. — Končno mi je še dolžnost izreči srčen „Bog plati“ vsem p. n. darovalcem dobitkov, kakor tudi onim, ki so v denarnih zneskih pripomogli, da je moglo društvo tudi samo precej dobitkov nakupiti. Bilo jih je skupno nekaj nad šestdeset. Tako se je naše bralno društvo zopet za nekaj časa gmotno dobro podprlo.

Ponikva. Hotel sem sicer obljubljene slike naših nemškutarjev v „Domovini“ ponatisniti, toda g. urednik, zdele so se Vam preveč „gole“, bali ste se, da se utegne poklicana oblast nad njimi pohujšati, in zato niso smele na dan.

Zatorej sem sklenil, da ne fotografiram več tako „nagih“ oseb, temuč da opisujem tu in tam „gola“ dejstva, iz katerih razvidi marsikdo kako je pri nas na Ponikvi, dobri dve uri hoda od Lemberga.

Sicer bi bilo v tem času malo težko nabaviti si takih slik, kajti „sezóna“ ponkovškega nemškutarenja je za letos že minila. Ostavil nas je profesor Hallada s svojo boljšo kranjsko polovico, uradnikoviču Pajnerju so dali potni list za Tirole; torej ako gresta pastirja, kaj naj počnejo same ovce! Tužno bleketajo; posebno klaverno se držita občinski ubožec in tajnik Tremel ter Kovačev Drejča. Pripoveduje se, da ve ravno toliko nemških besed, kolikor bi jih mogel na rahlo nađevati v hlačni žep, ko bi ne bile debelejše kot so drama-cigarete. Da se mu do drugega leta ne poizgube, hoče jih baje čez zimo dobro shraniti.

Toda zašel sem na stransko pot. Dejstvo, vsaj edno sem hotel tukaj pribiti. Torej poslušajte! Ne davno temu šel sem v družbi nekega gospoda ob pozni uri mimo svetovno znane Eichbergerjeve restavracije. Postojim in poslušam. Petje! Slovansko ali nemško? Šment, nemško je, „Wacht am Rhein“ vmes „hajl“, in ona „majne heumahd mechti segen“. Kaj ko bi stopil notri! Mislil in storjeno je bilo. Prisedem k družbi Slovencev, ki zahtevajo od „gospe“ kupico. „Das versteh i nit, vindiš versteh i niks, hir ist dajč.“ Kaj si hočemo? Ako zahtevamo slovenski, nas ne razumejo (?), nemški pa nočemo, torej odidemo.

Predno pa si otresem nemški prah raz svojih čevljev, ozrem se še radoveden po nemški družbi v drugi sobi. Tremel, Kovačev Drejča, Dobnikov exstudent popevajo Pajnerju v slovo. Danes, grof Pajnar in nikoli več — na tvoj r... Hajl!...

Stoječ zunaj na cesti mislil sem sam pri sebi: Zaslepljenci, ki pljuvate v lastno skledo, ki samega sebe zasramujete, jezil pa sem se tudi nehote nad našim občinskim odborom, ki dopušča tako zasramovanje domačinov po svojem tajniku, katerega morajo rediti, pekla me je nadalje narodna malomarnost očeta, ki pušča svojega sina v tako družbo.

Kakor rečeno, navdajali so me različni občutki in s pomilovanjem sem vzkliknil: Ponkovljani, Ponkovljani, tega ste vi in samo vi kriv!

Iz Ljubljane. (Naša straža.) Kot ustanovniki so pristopili, oziroma nadaljne obroke vplačali: Jakob Pukl, urednik lista „Der Stüden“ na Dunaju 50 K. — Ignacij Nadrah, kapelan v Tržiču, 10 K. — Dr. Franc Kovačič, profesor bogoslovja v Mariboru, 10 K. — Gregor Jakelj, župnik pri Sv. Jakobu ob Savi, 10 K. — Martin

Narobe, župnik v Zapogah, 10 K. — Kot letniki: Ivan N. Murovec, dekan v Cirknem, 2 K. — Peter Božič, župnik, 2 K. — Kokošar, Klopčič, Cigoj, Vester, Razpeš Slibšej, Kovačič, Zabukovšek, duhovniki cerkljanske dekanije na Goriškem, skupaj 8 K. — Jožef Plantarič, kapelan v Vodica, 1 K. — Jožef Ulčnik, župnik na Rečici (Štajarsko) 5 K. — Tomec, magistratni nadkomisar, 2 K. — Jožef Jereb, župnik v pokoju v Ljubljani, 2 K. — Ivan Koroša, železniški delavec v Mariboru, 1 K. — Valentin Marčič, kapelan v Semiču, 4 K. — Andrej Lavrič, kapelan v Semiču, 4 K. — Gdč. Franica Dermastija v Ljubljani, 2 K. — Matija Kralj, župnik v Tunjicah, 4 K. — Josip Nagode, kapelan v Boštanju, 1 K. — Franc Birk, stolni vikar v Ljubljani, 2 K. — M. Kerin, kapelan v Šmarjeti, 2 K. — Anton Volta v Ljubljani, 1 K. — Jožef Vrankar, kapelan v Kranjski Gori, 4 K. — Istrianus z geslom: Libera Domine infelicem nationem nostram ab inimicis et persecutoribus, za 12 let 12 K. — Ivan Markošek, kapelan v Šmartnu v Rožni dolini pri Celju, 2 K. — Franc Boncelj, administrator v Dražgošah, 3 K. — Franc Koželj, kapelan pri Križu pri Kostanjevici, 1 K. — Ivan Gnjezda, kapelan v Cerkljah, 1 K. — Ivan Baloh, kapelan v Kostanjevici, 1 K. Darovi. Vesela družba pri J. Potokarju, kapelanu v Tržiču, 4 K. 40 v. — Franc Muršič, kapelan pri Sv. Benediktu v Slov. goricah, nabral od duhovnikov, mudečih se o „porcijunkoli“ v samostanu pri Sv. Trojici v Slov. goricah, 12 K. 20 v. — Jakob Kunstelj nabral na novi maši č. g. Ivana Kunšiča v Gorjah, 11 K. 34 v. — J. Drašček nabral na novi maši č. g. Leona Kunšiča v Gorjah, 5 K. Društvo ima obilno posla, mnogo stroškov, zato se priporoča v nadaljno vsestransko podporo.

Narodno-gospodarske novice.

Ustanavljajmo ljudske knjižnice!

(Napisal cand. iur. Vekoslav Kukovec.)

Najboljši del človeške vzgoje je ta, katerega si je vsakdo oskrbel sam.
Walter Scott.

Vsi napredni narodi so prepričani, da je pri vzgoji in izobrazbi **narodna samopomoč** veličanske važnosti, skrbeli in skrbe za ustanovitev naprav, ki, kakor n. pr. muzeji, razstave in zlasti ljudske knjižnice ljudstvu, posebno še njega najnižjim in srednjim slojem omogočujejo brezplačno poučevanje in izobraževanje. Ker se Slovenci zaradi neugodnih političnih razmer, v katerih živijo, morajo še bolj nego drugi narodi držati gesla: „Pomagaj si sam in Bog ti pomore“, in ker je zategadelj osodnega pomena vprašanje, ali je našemu priprostemu ljudstvu preskrbljeno dovolj sredstev samoizobrazbe in zlasti vsakomur pristopnih knjižnic, zato nameravamo v sledečih vrsticah preiskati, v koliko so Slovenci to važno nalogo dosedaj izvršili, in kako treba ukreniti, da se odpomore morebitnim nedostatom s splošnim ustanavljanjem ljudskih knjižnic na Slovenskem.

Pospeševalke čitanja in torej tudi ljudske samoizobrazbe bile so na Slovenskem v zadnjih desetletjih čitalnice in bralna društva. Tem zavodom mora vsakdo priznavati velik pomen pri našem narodnem preporodu, kajti bili so središča vsega narodnega razvoja ter so z govori, zabavami, gledališkimi predstavami in koncerti vzbujali in jačili narodno zavednost. Zato se čitalnice in bralna društva še dandanes **smatrajo** za nekako merilo narodne **zavednosti** in tudi splošne izobrazbe prebivalcev **svojega** okraja. Toda kdor bi mislil, da te naše čitalnice in ta naša bralna društva **ljudstvu** ponujajo v zadostni meri dobrih knjig, ki so tako važno sredstvo **ljudske izobrazbe**, ta bi se zelo motil, in navedli bi mu lahko stotero dokazov, da naši bralni zavodi le prav malokje zadostno **ustrezajo** svojemu **vzvišenemu namenu**.

Pred vsem nam treba uvaževati, da velika večina slovenskih krajev, kjer prebiva po sto in po tisoč čitanja željnih ljudi, čitalnic ali bralnih društev sploh nima. Dočim bodisi pomanjkanje požrtvovalnih voditeljev, bodisi politična ali druga družabna navskrižja zabranjujejo ustanovitev bralnih društev, ne pomisli nikdo, koliko krivico in škodo trpi prebivalstvo, ki bi se rado čitaje izobraževalo, ako bi mu kdo oskrbel po-

trebnih knjig. Polovica naroda je na tak način izključena od dobrot, katere izvirajo iz pravilnega čitanja.

Kar se pa tiče krajev, ki imajo bralna društva ali čitalnice, doživel bi, kdor bi njih delovanje temeljito proučil, v mnogih slučajih prav bolešno razočaranje. Poznamo bralna društva, ki so se z velikimi slovesnostmi ustanovljala: navdušeni govori, godba, gledališče, tom-bola, ples, vse to je vabilo k pristopu v taka društva, in res je marsikje že na dan ustanovitve pristopilo po sto in še več članov. Toda čemdalje je izginjala iz spomina ustanovitvena slavnost, tembolj se je krčilo število članov bralnega društva. Nekateri člani so plačali prispevek za nekaj mesecev, a potem jih ni bilo več blizu. Drugi so bili užaljeni, ker niso bili voljeni v odbor, ali pa ker se ni dobila večina glasov za naročitev tega ali za izbacenje družega časopisa iz društvene čitalnice. Taki in ednaki neredi glodajo kakor smrtonosni črv na mnogih bralnih društvih ter ovirajo vsako plodonosno delovanje v svrhu ljudske izobrazbe. Člani, ki jih je nazadnje včasih lahko na prstih sešteti, so večinoma le takozvana inteligenca tistih krajev, ne pa ljudstvo, za katero so bralna društva ustanovljena. Knjige, katerih je včasih prav obilo, seveda brez sistematične razporedbe nakupičenih po društvenih omarah, izposojujejo se nekaj časa, a potem ko so jih člani prečitali, ali pa ko članov že skoro nič več ni, leže in spe mirno spanje; ni več rednih knjižniških ur in včasih na vse zadnje niti knjižničarja ni več.

Le malo je primeroma število tistih slovenskih čitalnic in bralnih društev, ki poslušajo v duhu svojih društvenih pravil, zlasti malo takih, katerim bi se glede pospeševanja čitanja dobrih knjig ne moglo nič očitati. Pa tudi pri tem malem številu naših kolikor toliko dobro poslušajočih bralnih zavodov; velja neizprosno geslo: Kdor plača, ta sme iz naših knjig postati moder. Tisoči drugih rojakov, kateri nimajo prilike, da postanejo društveniki, — in premnogo vzrokov priprostega človeka zadržuje biti članom društev — oni so izključeni od čitanja. Dandanes torej, ko vse čita in čitaje napreduje, dandanes, ko se knjiga ob mogočnem napredku tiskarske umetnosti dobiva takorekoč zastonj, pogreša zaradi pomanjkanja dobrih bralnih zavodov ogromna večina ukaželjnega slovenskega ljudstva celo najpotrebnejših gospodarskih in drugih poučnih knjig. Brez berila pa živé, ker ne morejo biti člani bralnih društev, zlasti oni naši rojaki, ki pripadajo v potu svojega obraza kruh si služečim stanovom, oni torej, katerim bi večja naobrazba v njihovi stroki bila koristna in nujno potrebna.

Dasiravno čislamo čitalnice in bralna društva ter jim želimo najlepšega sadu in razvoja, izražamo vendar svoje neovrgljivo prepričanje, da je razven istih nujno potrebno povsod, koder prebiva slovensko ljudstvo, uvesti še druge naprave, take namreč, ki bi brezplačno preskrbovale vse in vzlasti baš najnižje sloje prebivalstva z dobrimi knjigami. Zato vabimo slovenske rodoljube, da po vsem Slovenskem ustanove zadostno število dobro organizovanih vsakomur pristopnih ljudskih knjižnic. (Dalje prihodnjič.)

Književnost.

(Salonska knjižnica.) G. Andrej Gabršček v Gorici je izdal ravnokar II. zvezek omenjene knjižnice, ki obsega izvrstni prevod „Hamlet, kraljevič danski“, spisal Wiliam Shakespeare, prevel Ivan Cankar. To je najslavnejša žaloigra slovečega angleškega dramatika Shakespearea, ki se bo v tekoči sezoni tudi v ljubljanskem gledališču uprizorila. Že zaradi tega bi si moral knjigo vsak razumnik omisliti. Ista obsega 208 strani ter stane samo 70 kr.

(Kmetijska zadruga.) Knjižica, ki uči, kaj kmetijske zadruge pomenijo, kako se snujejo in kako se uspešno vodijo. Sestavil Ivan Kač v Žalcu.

(Slovenske pesmi.) Valček za citre zložil H. Horn v Radovljici ob Gorenjskem. Cena 60 kr. Slovenski citraši in citrašice bodo gotovo z veseljem posegli po prekrasni skladbi, ki združuje najbolj priljubljene slovenske napeve.

Podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaju so darovali: 400 K. visoki deželni odbor kranjski; 1000 K. volilo pokojne soproge društvenega predsednika in izdajatelje časopisa „Der Süden“, gospe Ane Pukl, roj. Dub; 100 K. sl. občinski zastop v Ormožu; 50 K. sl. ljudska posojilnica v Gorici; 40 K. sl. posojilnica ljubljanske okolice; 30 K. sl. posojilnica na Vranskem; 30 K. sl. posojilnica v Cirknici; 24 K. sl. posojilnica v Ribnici; 20 K. sl. posojilnica v Črnomlju; 20 K. sl. posojilnica v Logatcu; 30 K. dr. J. Pipenbacher v Novem mestu; 10 K. dr. Josip Jelenc na Dunaju; 10 K. Rade Marzidovšek, c. in kr. voj. duh. v Mostaru; 10 K. dr. J. Ev. Krek, drž. posl. v Ljubljani; 10 K. dr. Dragotin Treo, odv. v Postojni; 10 K. Frid. Žakelj, prof. v Ljubljani; 10 K. neimenovan rodoljub v Novem mestu. — G. Ivan Maselj, c. kr. gimn. učitelj v Kranju je poslal 229 K., nabranih med tamšnjimi rodoljubi; darovali so: 20 K. dr. Prevc, odv.; 16 K. dr. Edv. Šavnik, c. kr. okr. zdrav.; po 10 K.: Ant. Mežnarec, mest. žup. in dekan; Vinko Majdič, posest. um. mlin; F. Pavšlar, pos. um. mlinov; po 6 K. so darovali: Karl Šavnik, župan itd.; dr. Jakob Žmave, L. Poljanec, Ant. Peterlin, dr. Val. Kušar, Milan Pajk, vsi c. kr. gimn. učitelji na kranjskem gimnaziju; J. Omersa; 5 K. P. Mayr, restavrator; po 4 K.: Fr. Novak c. kr. prof., dr. Fr. Perne, c. kr. veroučitelj, Ant. Dokler, gimn. učit., Karl Pupp, Jos. Hubad, c. kr. gimn. ravn., Ad. Kreuzberger, Jakob Killer, trgovec, Er. Peterlin, c. kr. sodni adj., Mavril Mayr, pivovarnar, Pavel Juvančič, c. kr. dež. s. svetnik; po 3 K. Ivan Maselj, c. kr. gimn. učitelj; Ciril Pirc, trgovec; Ivan Pogačnik, c. kr. sodni adj.; Ferdinand Sajovic, trgovec; A. Lavrenčič, priv. urad.; J. Likozar, trgovec; gosp. Mimi Pirc, A. Zumer, c. kr. okr. šol. nadzornik; po 2 K. Anton Stritof, c. kr. gimn. prof.; dr. V. Korun, c. kr. gimn. prof.; Riedl, c. kr. gimn. učit.; dr. Jos. Tominšek, c. kr. gimn. učit.; K. Pučnik, krojač; Fr. Luznar, nadučit. na Primskem; A. Bregant, nadučitelj v Šmartinu; Vicko Rus, učitelj; V. Robida, c. kr. komisar fin. prok.; Iv. Rakovec, trgovec; Ivan Jereb, c. kr. davčni adj.; Ign. Fock, posest.; Ivan Majdič, trgovec; Janez Sajovic, trgovec; gđc. K. Sajovic; gospa H. Valenčičeva, soproga hran. tajn.; Ivan Valenčič, hran. tajn.; g. J. Miklavčič, učiteljica; dama, ki noče biti imenovana; Josip Golob, restavrator; dr. Edv. Globočnik, c. kr. okr. zdrav.; Karl Windischer, trgovec; Jan Rozman, solicator; Ivan Pezdur, vodja m. deške šole, član c. kr. dež. šol. sveta; po 1 K.: Ferd. Polak, trgovec; gđc. A. Zupanc, gosp. M. Mayr, soproga restav.; neimenovanec. — Iz Lukovice je poslal g. stud. med. Mauricij Rus 45 K., ki so jih darovali: 10 K. Janko Rahne, c. kr. notar; 10 K. N. Vidic, želez. nadinsp.; 8 K. Viktor Parma, c. kr. nadkom.; po 4 K.: J. Bevc, posest.; Martin Vever, posestnik; po 3 K.: L. Mlakar, župan; G. Kotnik, župan; po 1 K.: N. Florjančič, posestnik; J. Udovč, župan; J. Pistotnik, župan. — G. Jos. Sadnikar, c. kr. živinozdravnik je poslal iz Kamnika 27 K.; darovali so: 10 K. Fr. Regally, c. kr. adj.; 6 K. Jos. Močnik, lekarnar; 4 K. Ivan Spalek, tovarnar; po 2 K.: Viktor Parma, c. kr. nadkomisar; Jak. Draxler, c. kr. okr. tajn.; Jos. Sadnikar, c. kr. živinozdrav.; 1 K. Ivan Troha, c. kr. okr. tajn. v p. — Naposled so darovali: 4 K. Korošak Jakob, kaplan pri Sv. Duhu; 4 K. Ivan Krušič, c. kr. šol. nadz. v p.; 4 K. Ferd. Roš, župan v Trbovljah; 4 K. Anton Hajšek v Slov. Bistrici; 3 K. Huth Karl, c. in kr. vojni župn. v p.; 3 K. St. Kerkoč, vikar v Lokavcu; 3 K. Fr. Strle, nač. post. v Zagorju; 2 K. Fr. Korun v St. Petru pri Novem mestu; 2 K. Sket Martin, župnik v St. Rupertu; 2 K. St. Bensa, monsign. kanonik v Gorici; 2 K. Frid. Kukovič, kaplan v Novicerkvi pri Celju; 2 K. Jernej Vurkelc, kaplan v Gornjemgradu. — Blagim darovalkam in darovalcem najiskrenejšo zahvalo! — Tekom pretečenega šolskega leta je bilo v 3057 jedilnih markah po 50 H. = 152450 K., v denarju 1609 K., skupaj 313350 K. razdeljenih in sicer v 503 slučajih med 81 potrebnih dijakov. Med podpiranci je bilo Kranjcev 68, Štajarcev 7, Primorci 4 in Korošca 2. Po študijah je bilo 40 juristov, 16 filozofov, 9 medicincev, 9 tehnikov, 2 kiparja, 1 agronom, 1 eksp. akademik, 1 slikar, 1 učenec obrtne šole in 1 grafičnega zavoda. — Odbor prosi iskreno vse rodoljube, naj se spominjajo potrebnih visokošolcev posebno zdaj ob početku šolskega leta, zakaj mnogim ubogim dijakom bi bilo sicer vsled tega pomanjkanja podpore nemogoče, započeti in nadaljevati svoje študije. Darovi naj se izvolijo pošiljati preč. gosp. monsign. Frančišku Jančarju, pap. čast. komorn. itd. na Dunaju, I. Singerstrase, 7.

Koledar.

Petek (27.) Frumencij, škof; Sabina, mučenica. — Sobota (28.) Simon in Juda, apostola. — Nedelja (29.) 23. pobinkostna. Narcis, škof. — Ponedeljek (30.) Klavdij, muč. — Marcel, m. — Torek (31.) Volfgang (Volbenk, škof. — Mesec listopad ali november. — Sreda (1.) God vseh svetnikov. — Četrtek (2.) Spomin vernih duš; Just, m. — Mlaj 3. ob 11. uri 32 minut dop.

Loterijske številke.

Trst dne 21. oktob. 1899: 19, 12, 62, 20, 25.
L'nc " " " " " 67, 81, 8, 30, 4

Razprodaja pohištva

in druge hišne oprave se vrši dne 30. oktobra (328) 1 v Celju, Gledališke ulice št. 4.

Kupljene stvari se morajo takoj plačati in odnesti.

Dr. Hinko Šuklje, praktični zdravnik v Celju, naznanja vsem prijateljem in znancem, da je njegov iskreno ljubljani oče, gospod

Janez Šuklje

c. kr. poštar in hišni posestnik

v sredo, dne 25. t. m. ob 7. uri zvečer po kratki bolezni v 68. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb nepozabnega rajnega bode v petek, dne 27. t. m., ob 9. uri predpoldne.

Sv. maša zadušnica se bode brala v soboto, dne 28. t. m., ob 7. uri v farni cerkvi v St. Jurju ob južni železnici.

Št. Jur ob južni žel., dne 26. oktobra 1899.

(327) **Mlad mož**
čedne postave, poštenega obnašanja, v dobri službi na tujem, se želi poročiti s pridno deklico ali mlado vdovo, katera bi imela nekaj premoženja. Oglasila je poslati na upravnništvo „Domovine“ v Celju, pod imenom „Iskren“.

300 hektolitrov
letošnjega, domačega
naravnega vina
se prodaja. — Kdor ga želi kupiti, naj vpraša pri upravnistvu tega lista pod „S. S. 1.“
(329) 3—1

Trgovski pomočnik
spreten prodajalec, slovenskega in nemškega jezika zmožen, sprejme se takoj pri
(331) 2—1 **Josip-u Berlisg**
Rogatec.

Za prodati
je par malih mlinskih valjarjev štev. 0 v prav dobrem stanu, skoro novih za nizko ceno. — Sprejme se tu tudi
(330) 3—1
DEČEK
star 15—16 let v učenje umetnega mlinarstva. Kje pove upravnništvo našega lista.

Gostilna in mesarija
V večjem slovenskem trgu Spodnjega Štajarja se odda pod ugodnimi pogoji v najem stara, dobro obiskana gostilna na račun, ter mesarija, ki se že mnogo let v isti hiši izvršuje.
(26) 3—1
Kje, pove upravnništvo „Domovine“.

(332) 1 **Zadruga**
sprejme
trgovskega pomočnika.
Več pove upravnništvo tega lista.

Najboljše strune
za gosli, kitare, tamburice ali citre so
dobiti v trgovini
Drag. Hribar-ja u Celju
Rtovski ulica št. 2.

Otvoritev obrti.
Dozvolim si udano naznaniti, da sem pričel s 1. oktobrom v Novi ulici v Celju krojaško obrt za moške, ki odgovarja najmodernejšim zahtevam, ter imam tudi zalogo gotovih oblek pod tvrdo **Anton Zupančič**. Moja večletna praksa pri najboljših tverdkah, kakor tudi dejstvo, da sem že tukaj pred leti 10 let izvajal krojaško obrt, me usposablja, da vodim enako obrt z zagotovilo najnižjih cen in najtočnejše postrežbe. Zaradi tega prosim, da se me v tem oziru blagohotno počasti.
Celje oktobra meseca.
Z velespoštovanjem
(302) 3—3 **Anton Zupančič**.

Slabi časi
vendar sladkor — zastonj!
Kdor pri meni 5 kg Portoriko-kave à 1.95 gld. s poštnino vred po vsaki pošti naroči, dobi 5 kg sladkorja — zastonj! —
Le pri **Ivanu Sajovic-u**
v Gradcu, Murplatz št. 1
pri „črnem psu“.
(299) 5—5

Svoji k svojim!

IVAN REBEKstavbeni in umetni ključar
v **Celji**

Poljske ulice šte. 14, v lastni hiši.

Priporočam se prečastiti duhovščini in slav. občinstvu za napravo vsakovrstnih del, spadajočih v mojo stroko, n. pr. napeljave vodovodov in strelododov, hišne telegrafe in telefone, štedilna ognjišča vsake velikosti in kakovosti. Izdelujem nagrobne, predaltarske, vrtno in druge železne ograje, kakor tudi vrata, navadna in umetna dela.

Priporočam svoje na stroj pletene mreže za ograjenje vrtov ali dvorišč, kakor tudi v varstvo velikih steklenih oken, n. pr. pri cerkvah itd. itd.

Načrti in proračuni brezplačno.

Vse po najnižjih cenah.

Svoji k svojim!

Želi se kupiti

štacunska oprava

za špecerijsko blago. Ponudbe na upravnništvo
(324) 2-2 „Domovine“ v Celju.

Prodajalka

zmožna slovenskega in nemškega jezika, 20 let stara
želi sedanjo službo do 1. januarja 1900 premeniti.
Vprašanja pod **M. 100** poste restante Sv. Peter
(318) 3-2 v Savinski dolini.

Naznanilo.

(305) 3-3
Vljudo naznanjam, da sem se povrnil od
vojaške službe iz Prage in da se bom sedaj
poleg splošnega zdravilstva pečal tudi s celo
zobozdravniško tehniko.

Ljubno, dne 3. oktobra 1899.

Dr. Anton Vilimek
okrožni zdravnik na Ljubnem

Postranski zaslužek, trajen in rastoč, po-
nuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno
naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače za-
varovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“
Gradec, poste restante. (155)

Splošno kreditno društvo v Ljubljani.

Vplačani zadružni deleži gl. 45.080. — Promet od 1. oktobra 1898
do 1. oktobra 1899 gl. 2.058.685-94. — Skupna aktiva gl. 302.643-53.

Sprejema: hranilne vloge po 4½%, vloge na tekoči račun po 3½%
od dneva vložitve do dneva vzdige.

Izposoja se na menice in na personalni kredit proti obrestim po 5%
do 6%, brez kakih stroškov.

Uraduje se vsaki dan ob navadnih uradnih
urah: Dvorski trg šte. 3.

(315) 6-3

Hotel Liebold

Dragotin Doljan v Zagrebu.

Popolno renoviran hotel. — Krasne prostorne sobe. — Največji
komfort. — Voz omnibus pri vsakem vlaku. — Cene primerno
nizke. — Pristna hrvatska in inozemska vina. — Prava, okusna
hrvatska kuhinja.

Rojakom Slovencem priporočam se za mnogobrojni obisk.
Vsakdo, ki je obiskal moj hotel, bil je zadovoljen.

Z velespoštovanjem

(284) 10-7

Dragotin Doljan, hotelir.**Šolske zvezke**

za ljudske šole ima v lastni
zalogi trgovina

Dragotin Hribar-ja
Celje

Rotovška ulica šte. 2.

Morie Rauch

steklar v Celju, Rotovška ulica št. 4.

Priporoča sl. občinstvu steklene črke v razno-
vrstnih barvah, kakor: črne, bele, emajlirane,
zlate in srebrne, jako pripravne za napise pri
trdkah in reklamah; prav lepe in cene. —
Gostilnam posebne izjemne cene pri vrčih,
steklenicah, kupicah, krožnikih, skledah itd. iz
porcelana ali kamenine. Prevzame vsakovrstna

steklarska dela, ka-
kor: šipe pri hiš-
nih in cerkvenih
oknih, strehah itd.
po neverjetno niz-
kih cenah. Razpo-
šilja steklo, porce-
lan, ogledala, po-
dobe, svetilnice itd.
kakor tudi olate
barve za takojšno
rabo, ki se brzo
posuše.

Na razpolago ima tudi najlepši blesteči
povlak, brunolin in vse vrste lakov. Prosim,
da se prepičate z naklonjenim mi obiskom
(306) 6-3

M. Rauch.**Za prodati**

je pri Celju trgovina z mešanim blagom, prodaja tobaka,
žganja i. t. d. Pri hiši je poštna postaja. — Več pove
(323) 2-2 upravnništvo tega lista.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor
vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in ko-
reninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno
barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: bez-
govo gobo, kamilice, tisočrože, malinsko štupo,
lipovo cvetje, sploh vse rastline, cvetke in ko-
reninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pri-
delkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako
sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah.
Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako
množino, kakor tudi jajca in kuretinu. Kupim
tudi suhe gobe, orehe, češplje, hruške, itd.,
vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. du-
hovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne
pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

**Kupujem zgodnji kakor
tudi pozni hmelj.**

„Kmetijska zadruga v Žalcu“ naznanja
vsem onim kmetovalcem, kateri še niso njeni
udje, da se dobi umetni gnoj, kompost in toma-
ževa žlindra, kakor živinska sol, pri **Antonu**
Kolencu, trgovcu v „Narod. domu“ v Celju,
kamor se obrnejo naj neudi zadruga.

„Kmetijska zadruga za Spodnještajersko“
vknjiž. zadruga z omejenim poroštvom v Žalcu.

Oelzova kava

je vsak dan bolj priljubljena ker napravi
zdravo, slastno in tečno, užitno in
hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.